

řečeno, nebylo se žalobcem ujednáno vedení podniku v určitém, nanejvýš vyšší výdělek na provisi umožňujícím rozsahu, neprohřešilo se družstvo proti smlouvě, omezilo-li, jak žalobce tvrdí, výrobu, čímž se zmenšil obrát, pokud se týče nebylo dosaženo žalobcem vyšší provise, a protože nebylo úmluv, opravňujících žalobce k počítání vyššího výdělku na provisi, než ve smlouvě pevně určeného, který žalobce dostával, není nárok žalobcův na náhradu za ušlou prý mu další provisi po rozumu § 12 zákona o obch. pom. oprávněn a byl odvolacím soudem právem zamítnut. K tvrzení žalobcovu o úmyslném brzdění provozu v podniku a k dovozované z toho povinnosti žalovaného družstva k náhradě za ušlou provisi, jest dodati, že se družstvo nezavázalo žalobci k provozu v určitém rozsahu, v tom směru, že mělo, platit žalobci pevně stanovenou provisi, volnou ruku a mimo to, že omezení provozu, jak sám žalobce uvedl, nestalo se v úmyslu zkrátiti ho na provisi, nýbrž z příčin s jeho provisi nesouvisejících.

Čís. 9779.

K platnosti směnečného akceptu vyžaduje se nejen materiální, nýbrž i formální totožnost trasáta a přijatele. Byl-li kdo uveden v adrese směnky jako trasát osobně, přijal-li ji však jako jednatel společnosti s r. o., nebyl ze směnky osobně zavázán.

(Rozh. ze dne 28. března 1930, Rv I 500/30.)

Směnečný platební příkaz proti Hynku S-ovi procesní soud první stolice k námitkám žalovaného zrušil. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Žalovaný Hynek S. jest žalován ze tří směnek, které sice mají všechny náležitosti čl. 4 sm. ř., byly však přijaty jinou osobou než směnečníkem. V adrese jest vyznačen jako trasát Hynek S., směnky jsou však akceptovány společností T., továrna na dorty a cukrovinky, společnost s r. o., k jejímuž razítkem vytištěnému firemnímu znění jest připojen podpis jednatele Hynka S-a. Nedostává se tudíž směnce akcept trasáta, nýbrž směnečně závazný podpis (čl. 81 sm. ř.) připojila ve skutečnosti společnost T. Již z toho plyne, že ze směnek nemůže býti žalován osobně Hynek S. (čl. 23 sm. ř. à contr.), neboť k platnosti směnečného akceptu se vyžaduje nejen materiální, nýbrž i formální totožnost trasáta a přijatele. Této formální totožnosti není, přijal-li trasát, vyznačený v adrese, směnky nikoliv osobně, nýbrž jako funkcionář (jednatel) společnosti, což jest patrné již ze směnek z připojení jeho jména k firmě společnosti, neboť tak jako pouhá, razítkem vytištěná firma sama o sobě nemá právního významu, nejsouc »podpisem« jí označeného právního podmětu,

stává se jím ihned, jakmile byl k ní připojen podpis osob k jejímu znamenání oprávněných. Že Hynek S. jest jednatelem společnosti T., není sporno a byl proto také oprávněn firmu znamenati. Nebylo ani tvrzeno, že k podpisu za společnost bylo třeba spolupůsobení ještě jiných osob jako jednatelů (§ 18 zákona ze dne 6. března 1906, čís. 58 ř. zák.). Vzhledem k této skutečné formální různosti mezi trasátem a příjemcem, která již sama vylučuje směnečnou závaznost směnečníkovu, poněvadž schází jeho akcept (čl. 21, 23, 81 sm. ř.), jest lhostejno, co bylo ujednáno mezi žalobcem a žalovaným, zejména, že se žalovaný zavázal, že podepíše směnky osobně jako příjemce a že se svým podpisem takto zavázati chtěl, a netřeba se proto zabývatí vývody dovolání, pokud budoují na této úmluvě. Nebylo tudíž třeba dalších důkazů, poněvadž již obsah směnek postačuje a není rozhodnutí odvolacího soudu, o směnky se opírající, ani v rozporu se spisy. Dodati jest ještě, že jest zcela bez významu, že šlo o bianco směnky. I kdyby je byl žalobce vyplnil bezvadně podle úmluvy, označiv zejména Hynka S-a jako směnečníka, nedotýká se to nikterak různosti mezi osobou trasáta a příjemce, jak jest ze směnek patrná.

Čís. 9780.

Byl-li úraz způsobený jízdním silostrojem uznán za podnikový úraz, jest použití ustanovení § 46 zákona o úrazovém pojištění dělnickém, jež nebylo pozměněno ustanovením § 4 automobilového zákona. Rozhodnutím úrazové pojišťovny, že jde o podnikový úraz, jest soud vázán.

(Rozh. ze dne 28. března 1930, Rv II 331/29.)

Žalobce utrpěl úraz při srážce motocyklu, na němž jel jako spolujezdec, s protijedoucím motocyklem. Jízdu na motocyklu konal žalobce ve službě a z příkazu firmy Z., u níž byl zaměstnán. Motocykl náležel firmě Z. a byl řízen Josefem S-em. Úrazovou pojišťovnou dělnickou byl žalobci vyměřen roční důchod. Žalobou, o niž tu jde, domáhal se žalobce na majitele protijedoucího motocyklu, na řidiči Josefu S-ovi a na firmě Z. náhrady škody. Procesní soud první stolice uznal žalobní nárok, pokud přesahoval platy přiznané úrazovou pojišťovnou, důvodem po právu. Odvolací soud zamítl žalobu proti firmě Z. Důvody: Jest nesporno, že žalobce dne 11. června 1927 utrpěl úraz při jízdě na motorovém kole žalované firmy Z. jako spolujezdec, které řídil Josef S., šofér žalované firmy, a že tuto jízdu konal ve službě a z příkazu žalované firmy jako její úředník (správce). Podle výměru úrazové pojišťovny dělnické zjistila úrazová pojišťovna dělnická po lékařském vyšetření, že po úrazu, který žalobce dne 11. června 1927 v provozu firmy Z. utrpěl, nastalo zmenšení jeho výdělečné schopnosti o 80% a že mu podle § 6 úraz. zák. přísluší roční důchod 6400 Kč 80 h. Tím bylo vysloveno, že tu jde o úraz podnikový, kterýmžto rozhodnutím úrazové pojišťovny jsou soudy vázány. V souzeném případě je nesporno,